



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania Z. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Płocku
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 marca 2025 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 14 czerwca 2023 r., sygn. akt III AUa 1279/22,

- I. oddała skargę kasacyjną,**
 - II. nie obciąża ubezpieczonego kosztami pełnomocnika organu
rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**
- [SOP]**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 14 czerwca 2023 r., III AUa 1279/22, Sąd Apelacyjny w Łodzi
– w sprawie z odwołania Z. L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

Oddziałowi w Płocku – oddalił apelację odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Płocku z dnia 26 sierpnia 2022 r., sygn. akt VI U 513/22, w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie Z. L. od decyzji organu rentowego z dnia 25 maja 2022 r., odmawiającej ponownego obliczenia wysokości emerytury.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia podstawy faktycznej wyroku Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którymi Z. L. w dniu 27 listopada 2012 r. złożył wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Decyzją z dnia 11 stycznia 2013 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury w związku z nieudokumentowaniem wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Na skutek wniesionego odwołania Sąd Okręgowy w Płocku w wyroku z dnia 22 kwietnia 2013 r. zmienił zaskarżoną decyzję z 11 stycznia 2013 r. w ten sposób, że przyznał Z. L. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2013 r. Wykonując ten wyrok Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z 14 czerwca 2013 r. przyznał Z. L. emeryturę od 1 stycznia 2013 r., jednocześnie zawieszając ją z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Z. L. rozwiązał stosunek pracy za porozumieniem stron z dniem 13 czerwca 2013 r. Decyzją z dnia 26 czerwca 2013 r. ZUS wznowił wypłatę emerytury od 1 czerwca 2013 r. Decyzją z dnia 14 kwietnia 2014 r. organ rentowy przeliczył odwołującemu emeryturę od dnia 1 lutego 2014 r. tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku przez uwzględnienie składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ustalenia prawa do emerytury. Ponowne przeliczenie zostało dokonane decyzją z 16 maja 2014 r.

W dniu 19 maja 2022 r. Z. L. złożył wniosek o przeliczenie emerytury w związku z niekorzystnym ustaleniem jej wysokości spowodowanej przejściem na emeryturę w czerwcu. W dniu 25 maja 2022 r. Zakład wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd drugiej instancji – podzielając ocenę prawną zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego – stwierdził, że Konstytucja RP w art. 67 ust. 1 zapewnia obywatelom prawo do zabezpieczenia społecznego w zakresie i formie określonej ustawą, czyli aktualnie obowiązującą ustawą o emeryturach i rentach z FUS. Z kolei zasad sprawiedliwości społecznej i równości wobec prawa sformułowanych w art. 2 i art. 32 Konstytucji nie można rozumieć w odniesieniu do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w ten sposób, że wszyscy mają prawo do takich samych świadczeń.

Równość wobec prawa oznacza jednakowe traktowanie osób spełniających takie same warunki. Jeżeli ustawa przyznaje uprawnienia określonej grupie osób spełniających wymagane warunki, osoby nienależące do tego kręgu nie mogą powoływać się na zasadę równości, skoro wymaganych warunków nie spełniają. Równość wobec prawa należy rozumieć jako równość szans, a nie równość w zakresie wszystkich uprawnień (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2004 r., II UK 363/03, LEX nr 970141). „Stąd chybione są zarzuty naruszenia art. 193 Konstytucji RP w zw. z art. 67 ust. 1 w związku z 32 ust. 1 oraz art. 2 Konstytucji RP przez przyjęcie, że art. 25a ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r. przez różnicowanie świadczeń”.

Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 17 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2021 r., poz. 1621), zgodnie z którym przepisy art. 25a ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a i 2b ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do emerytur przyznanych na wniosek zgłoszony po dniu 31 maja 2021 r. lub przyznanych na podstawie art. 24a ustawy zmienianej w art. 3 osobom, które wiek emerytalny ukończyły po dniu 31 maja 2021 r., oraz do rent rodzinnych przyznanych po osobach zmarłych po dniu 31 maja 2021 r. A zatem to ustawodawca zdecydował, że dodany na mocy art. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r. art. 25a ust. 2a i 2b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu: „2a. W przypadku ustalania wysokości emerytury w czerwcu danego roku waloryzacji składek dokonuje się w taki sam sposób jak przy ustalaniu wysokości emerytury w maju danego roku, jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego. 2b. Przepis ust. 2a stosuje się również do ubezpieczonego, który wiek uprawniający do emerytury osiągnął po dniu 31 maja danego roku” - nie ma zastosowania do ubezpieczonego. Nowa regulacja ma bowiem skutek tylko na przyszłość i nie dotyczy już przyznanych świadczeń. Treść przepisu wprowadzającego art. 17 powołanej ustawy zmieniającej z dnia 24 czerwca 2021 r. nie pozwala na zastosowanie art. 25a ust. 2a i 2b do osoby, która powszechny wiek emerytalny ukończyła 16 czerwca 2017 r., a więc zdecydowanie przed datą wskazaną przez ustawodawcę - wiek

emerytalny ukończyła po dniu 31 maja 2021 r. Nadto apelujący nabył prawo do emerytury na wniosek od 1 stycznia 2013 r., a powołany art. 25a ust. 2a i 2b mają zastosowanie do emerytur przyznanych na wniosek zgłoszony po dniu 31 maja 2021 r. Za bezzasadne w konsekwencji Sąd drugiej instancji uznał zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 25, art. 25a oraz art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez odmowę dokonania przeliczenia emerytury z uwzględnieniem znowelizowanego art. 25a ust. 2a i 2b.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną opartą wyłącznie na podstawie dotyczącej naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zarzucając naruszenie:

1. art. 386 § 4 k.p.c. polegające na nieuchyleniu przez Sąd Apelacyjny zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, wobec naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. w związku z art. 321 § 1 k.p.c., które polegało na niezbadaniu kluczowej kwestii wskazywanej przez powoda, a mianowicie ustalenia, że powód uzyskał prawo do świadczenia emerytalnego w styczniu 2013 r., a ustalenie wysokości emerytury powinno być ustalone przy uwzględnieniu waloryzacji kwartalnej;

2. art. 328 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na nierozpoznananiu wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji i niewłaściwym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny przez nieustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do zarzutu podniesionego w apelacji, a dotyczącego nieuwzględnienia faktu, iż powód uzyskał prawo do świadczenia w styczniu 2013 r. na podstawie złożonego przez niego wniosku z dnia 27 listopada 2012 r. oraz wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt: VII U 810/13;

3. art. 477^{14a} w związku z art. 391 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez organ emerytalny w celu prawidłowego przeliczenia kwoty należnej emerytury przy uwzględnieniu wniosku złożonego przez odwołującego się w 2012 r.

Skarżący wniósł o: 1. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji; 2. zasądzenie od pozwanego

na rzecz powoda (odwołującego się) kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniosł o: 1. oddalenie skargi w całości oraz o: 2. zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nieuzasadniona.

Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozagę nieważność postępowania.

Stosownie do art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., skargę można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżący więc musi wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), iż kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2024 r., I USK 189/23, Legalis, i przytoczone w nim orzecznictwo).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie I PK 316/13 (LEX nr 1511811), wyraził trafny pogląd, że w sytuacji, gdy skarga kasacyjna nie zarzuca obrazy jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania sądu odwoławczego, to w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych w podstawie kasacyjnej mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przepis art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był (mógł być) realny, a można to stwierdzić dopiero wówczas, gdy w skardze zostanie podniesiony adekwatny w konkretnych okolicznościach faktycznych zarzut obrazy prawa materialnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I PK 208/13, LEX nr 1646059). Zatem, aby uznać, że wskazywane przez

skarżącą dowody mogły mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, niezbędne jest określenie przepisów prawa materialnego, które stanowiły (lub powinny stanowić) podstawę roszczenia zgłoszonego w odwołaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2012 r., I PK 125/12, LEX nr 1675322). Innymi słowy, możliwość uznania przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu drugiej instancji za merytorycznie błędne uzależnione jest od oceny materialnoprawnych zarzutów, a skoro ich nie powołano w skardze kasacyjnej, to nie sposób przyjąć, że nawet jeśli w rzeczywistości do naruszenia wskazanych przepisów doszło, to mogło to mieć wpływ na wynik sprawy.

W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że strona skarżąca przy pomocy zarzutów naruszenia przepisów postępowania nie wykazała, że wadliwość procedowania przez Sąd drugiej instancji była na tyle istotna, że doprowadziła do błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego będącego podstawą rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym orzeczeniu.

Nie jest zrozumiały pierwszy zarzut skargi kasacyjnej „naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. polegające na nieuchyleniu przez Sąd Apelacyjny zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, wobec naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. w związku z art. 321 § 1 k.p.c., które polegało na niezbadaniu kluczowej kwestii wskazywanej przez powoda, a mianowicie ustalenia, że powód uzyskał prawo do świadczenia emerytalnego w styczniu 2013 r., a ustalenie wysokości emerytury powinno być ustalone przy uwzględnieniu waloryzacji kwartalnej”. Zdaniem Sądu Najwyższego, wyeksponowane w tym zarzucie ustalenia nie były sporne, natomiast wobec braku wskazania przepisów prawa materialnego, nie poddaje się ocenie okoliczność, czy ewentualną waloryzację kwartalną pełnomocnik skarżącego prawidłowo wiąże ze styczniem 2013 r.

Konstatacje te należy również odnieść do trzeciego zarzutu skargi kasacyjnej „naruszenia art. 477^{14a} w związku z art. 391 k.p.c. polegające na jego niezastosowaniu i nieprzekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez organ emerytalny w celu prawidłowego przeliczenia kwoty należnej emerytury przy uwzględnieniu wniosku złożonego przez odwołującego się w 2012 r.”. Brak podstawy naruszenia prawa materialnego nie pozwala na implikacje prawnicze wynikające z wniosku o emeryturę złożonego w 2012 r.

Odnośnie do zarzutu drugiej skargi kasacyjnej należy wskazać, że w apelacji od wyroku Sądu Okręgowego ubezpieczony zarzucił naruszenie wielu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Konstytucji RP oraz ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się w pełni do tych zarzutów, dlatego nie można uznać, że doszło do naruszenia art. 328 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., polegającego na nierozpoznanie wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji i niewłaściwym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny przez nieustosunkowanie się przez Sąd Apelacyjny do zarzutu podniesionego w apelacji.

W obowiązującym aktualnie modelu apelacji pełnej sąd drugiej instancji powtórnie rozpoznaje sprawę merytorycznie, w granicach zaskarżenia, co zakłada konieczność dokonania ustaleń faktycznych, z uwzględnieniem materiału sprawy zgromadzonego zarówno w pierwszej, jak i drugiej instancji (art. 382 k.p.c.). W ramach kompetencji rozpoznawczej i kontrolnej sąd drugiej instancji może podtrzymać ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji, albo je zmienić, nawet bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania.

Skarga kasacyjna nie kontestuje ustalenia zaskarżonego wyroku, iż powód miał ustalone prawo do emerytury z art. 184 ustawy emerytalnej od stycznia 2013 r. na podstawie złożonego przez niego wniosku z dnia 27 listopada 2012 r. oraz na podstawie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt: VII U 810/13. Decyzją z dnia 26 czerwca 2013 r. ZUS podjął wypłatę emerytury od 1 czerwca 2013 r. Decyzją z dnia 14 kwietnia 2014 r. organ rentowy przeliczył odwołującemu emeryturę od dnia 1 lutego 2014 r. tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku przez uwzględnienie składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ustalenia prawa do emerytury. Ponowne przeliczenie zostało dokonane decyzją z 16 maja 2014 r., ale nie wynikało ono z nabycia prawa do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Z ustaleń zaskarżonego wyroku wynika, że wnioskodawca nadał korzystać z emerytury przyznawanej osobom w niższym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej.

In casu strona skarżąca nie zarzuciła w swojej skardze kasacyjnej obrazu jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego stanowiącego podstawę wyrokowania Sądu odwoławczego i w konsekwencji nie jest możliwa ocena, czy naruszenie przepisów prawa procesowego wskazanych zarówno w podstawie zaskarżenia, jak i we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy.

Ponieważ skarga kasacyjna nie zawiera żadnych zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd Najwyższy jedynie na marginesie może wskazać, że zgodnie z art. 100 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie przepisów Kodeksu pracy, prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy lub renty szkoleniowej powstaje z dniem zaprzestania pobierania tego zasiłku, świadczenia lub wynagrodzenia. Szczególny problem związany jest z nabyciem prawa do emerytury w kontekście obowiązku rozwiązania stosunku pracy, o czym mowa w art. 103a ustawy emerytalnej. Wówczas bowiem prawo jest nabywane, ale nie podlega realizacji, gdyż ulega zawieszeniu. Taka sytuacja wystąpiła w przypadku wnioskodawcy, który rozwiązał stosunek pracy 13 czerwca 2013 r., dlatego ZUS wznowił wypłatę emerytury od dnia 1 czerwca 2013 r.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Wnioskodawca urodził się 16 czerwca 1952 r. Zdaniem Sądu Najwyższego emerytura przewidziana w art. 184 i 185 ustawy emerytalnej to, co do zasady, emerytura obliczana na nowych zasadach, wynikających z art. 25 – 26 tej ustawy

(por. B. Gudowska, K. Ślęzak: Emerytury i renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz. Warszawa 2013, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2007 r., I UK 132/07, Legalis). Stosownie do art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 (emerytura dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r.) stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Relewantne znaczenie ma art. 25 ust. 3 ustawy emerytalnej, który stanowi, że waloryzację składek przeprowadza się corocznie, od dnia 1 czerwca każdego roku, poczynając od waloryzacji za rok 2000, z uwzględnieniem art. 25a.

Ustawą z dnia 24 czerwca 2021 roku o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1621), na mocy art. 3 pkt 1, dokonano zmiany art. 25a ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez zmianę brzmienia ust. 2 pkt 2 tego artykułu na: "2) w drugim kwartale danego roku - ostatniej kwartalnej waloryzacji składek dokonuje się za czwarty kwartał poprzedniego roku, z uwzględnieniem ust. 2a;" oraz dodano po ust. 2 ust. 2a i 2b w brzmieniu: "2a. W przypadku ustalania wysokości emerytury w czerwcu danego roku waloryzacji składek dokonuje się w taki sam sposób jak przy ustalaniu wysokości emerytury w maju danego roku, jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego. 2b. Przepis ust. 2a stosuje się również do ubezpieczonego, który wiek uprawniający do emerytury osiągnął po dniu 31 maja danego roku". Przy czym, zgodnie z treścią przepisu art. 17 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r., przepisy art. 25a ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a i 2b ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, mają zastosowanie do emerytur przyznanych na wniosek zgłoszony po dniu 31 maja 2021 r. lub przyznanych na podstawie art. 24a ustawy zmienianej w art. 3 osobom, które wiek emerytalny ukończyły po dniu 31 maja 2021 r., oraz do rent rodzinnych przyznanych po osobach zmarłych po dniu 31 maja 2021 r. (ust. 1). W przypadku

przyznania emerytury lub renty rodzinnej, o których mowa w ust. 1, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, emerytura lub renta rodzinna podlega ponownemu przeliczeniu z uwzględnieniem przepisów art. 25a ust. 2 pkt 2 oraz ust. 2a i 2b ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (ust. 2).

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 15 listopada 2023 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 7/22 (opublikowanym w Dz.U. z 2023 r., poz. 2490), orzekł, iż artykuł 17 ustawy z dnia 24 czerwca 2021 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1621) w związku z art. 25a ust. 2 pkt 2 i ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2023 r., poz. 1251, ze zm.) w zakresie, w jakim pomija emerytury przyznane na wniosek zgłoszony przed 1 czerwca 2021 r., jest niezgodny z art. 32 ust. 1 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego była możliwość ponownego obliczenia niektórych emerytur, jednak z akt dotyczących skargi kasacyjnej nie wynika, czy Z. L. po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny wniósł o wznowienie postępowania przed sądem ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 401¹ k.p.c. lub czy złożył adekwatny wniosek w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Brak zarzutów skargi kasacyjnej naruszenia prawa materialnego uniemożliwiał odniesienie się do zasygnalizowanych kwestii oraz uniemożliwiał uwzględnienie skargi kasacyjnej.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

[a.ł.]